

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/4/2019
Identifikačné číslo spisu: 1101899557
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1101899557.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Jozefa Tudora, Záborské 130, 082 53 Petrovany, IČO: 30 290 864, zastúpeného JUDr. Bernardom Medárom LL.D., advokátom so sídlom ul. Dubová 4, 066 01 Humenné, proti žalovanému 1/ Tatra-Leasing, s.r.o., Černyševského 50, 851 01 Bratislava, IČO: 31 326 552, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Margita Lonská, s.r.o., so sídlom Kalinčiakova 25, 831 04 Bratislava, IČO: 36 862 282; 2/ Motor-Car Wiesenthal & Co., spol. s r.o., Tuhovská 5, 831 07 Bratislava, IČO: 35 828 153; 3/ Motor-Car Bratislava, spol. s r.o., Tuhovská 5, 831 07 Bratislava, IČO: 35 828 161, zastúpenému JUDr. Jánom Havlátom advokátom Advokátskej kancelárie HAVLÁT & PARTNERS, so sídlom Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o určenie, že právne úkony, a to leasingová zmluva č. XXXXXX zo dňa 06.08.1998, kúpna zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.05.1998 je neplatná, a vydanie bezdôvodného obohatenia, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. januára 2015, č. k. 2Cob/166/2014-653, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 07.04.2014, č. k. 29Cb/258/2001-479, žalobu v celom rozsahu zamietol. V odôvodnení rozsudku s poukazom na § 261 ods. 1, § 269 ods. 1 a 2, § 14 ods. 1, 5 a 6, Obchodného zákonníka, § 37 ods. 1 a 3, § 39, § 451 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobca si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil v tomto konaní až podaním zo dňa 23.01.2008 doručeným súdu dňa 28.01.2008, súd dospel k záveru, že tento nárok je premlčaný, a preto sa jeho dôvodnosťou, čo do výšky i nároku ďalej nezaoberal. Námiетка premlčania bola vznesená na pojednávaní dňa 13.04.2011.

2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný z viacerých dôvodov. Žalobca v

spore neuniesol dôkazné bremeno, spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má naliehavý právny záujem. Okresný súd dodal, že naliehavý právny záujem je daný v prípade, keď sa nemožno domáhať priamo plnenia, a ak právne postavenie žalobcu by bez takéhoto určenia bolo neisté. K určení žalobcovho právneho záujmu postačí také chovanie žalovaného, ktoré nasvedčuje úmyslu žalovaného porušiť právo žalobcu alebo mu spôsobiť ujmu na jeho právnom postavení. Jedná sa teda o poskytnutie ochrany právneho postavenia žalobcu skôr, než jeho postavenie bolo porušené. Ak už žalobcovo právo bolo porušené, stráca prevencia akýkoľvek zmysel a žalobca už nemôže mať právny záujem na určení daného práva alebo právneho vzťahu. Z tohto dôvodu podľa okresného súdu žalobca taktiež neuniesol dôkazové bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva, v čase rozhodovania súdu, má naliehavý právny záujem. Navyše platnosť tejto zmluvy bola vyriešená už v inom súdnom konaní.

3. Okresný súd mal za to, že oprávnenie prokuristu, ako osobitného zástupcu podnikateľa je účinné zverejnením zápisu do obchodného registra v Obchodnom vestníku. S nedodržaním ustanovenia § 14 ods. 5 Obchodného zákonníka nespája zákon sankciu neplatnosti právneho úkonu vykonaného v mene podnikateľa, teda nie je neplatný právny úkon urobený prokuristom zapísaným v obchodnom registri za spoločnosť, ak je s prihliadnutím na všetky okolnosti zrejmé, kto úkon uskutočnil a za koho bol právny úkon uskutočnený. Preto okresný súd uviedol, že v leasingovej zmluve, v jej článku I. sú jasne a zrozumiteľne označené osoby, ktoré konajú za žalobcu - teda menom, priezviskom a funkciou je označený konateľ a prokurista žalobcu. Na poslednej strane zmluvy sú uvedené ich podpisy. Podľa názoru súdu tak nie je dôvod pre vznik pochybností o tom, kto za žalobcu v tomto prípade konal.

4. Na námietku žalobcu o neurčitosti a nezrozumiteľnosti leasingovej zmluvy, ako i kúpnej zmluvy z dôvodu ich neplatnosti, okresný súd konštatoval, že s ohľadom na § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka je v leasingovej zmluve, ako i kúpnej zmluve medzi jej stranami dostatočne určite dohodnutý predmet záväzkov zmluvy. S ohľadom na obsah leasingovej zmluvy, jej článkov I. až V. súd posúdil, že jej účastníci určili obsah svojich záväzkov dostatočne určite a zrozumiteľne, keď sa dohodli na predmete zmluvy, predmete leasingu, dobe trvania zmluvy, výške a splatnosti leasingových splátok, leasingovej cene a v článku III. dojednali podrobne úpravu vzájomných práv a povinností.

5. Súd prvej inštancie nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu o neplatnosti kúpnej zmluvy a leasingovej zmluvy pre rozpor s colným zákonom, resp. pre obchádzanie zákona z dôvodu úmyselného a neoprávneného účtovania cla vo výške 10,26 % a dovoznej prirážky vo výške 3 % žalovanému. Okresný súd zistil, že strany sporu, a to žalobca ako kupujúci, žalovaný ako konečný užívateľ a spoločnosť Wiesenthal & Co. spol. s r.o., uzatvorili dňa 06.08.1998 kúpnu zmluvu č. 103435/1, v ktorej sa jasne a zrozumiteľne dohodli a špecifikovali predmet kúpy - motorové vozidlo Mercedes - Benz ATEGO 1017/48, č. podvozku: WDB 970047 1K 348409, č. motora: 904911 00 053391 a kúpnu cenu vo výške 1.671.661,- Sk bez DPH a 2.056.143,00 Sk vrátane DPH. Uvedenú kúpnu cenu vo výške 2.056.143,- Sk vrátane DPH vyúčtovala spoločnosť Wiesenthal & Co. spol. s r.o. ako predávajúci žalovanému 1/, ako kupujúcemu faktúrou č. 78-20580. Faktúra bola teda vystavená na peňažnú sumu vo výške, ktorú účastníci dojednali so spoločnosťou Wiesenthal & Co. spol. s r.o. ako kúpnu cenu za motorové vozidlo.

6. Podľa okresného súdu je tiež nesporné tvrdenie žalovaného 1/, že motorové vozidlo ako predmet kúpy sa v čase predaja nachádzalo na území SR a z kúpnej zmluvy nevyplýva, že jej predmetom by mal byť dovoz tohto motorového vozidla do SR, s ktorým by bola spojená povinnosť úhrady cla a colnej prirážky. Kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve sa v prepočte na DEM kurzom dohodnutým v článku IV ods. 2 leasingovej zmluvy, t. j. kurzom 1 DEM = 19.599,- Sk (devíza predaj DEM Tatra banka zo dňa 4.8.1998) stala súčasťou leasingovej zmluvy v jej článku II. ako cena bez DPH: 85.293,20 DEM a cena s DPH 104.910,60 DEM. Teda podľa okresného súdu sa žalobca a žalovaný dohodli na výške kúpnej ceny nielen v kúpnej zmluve, ale aj v leasingovej zmluve, a to totožne, len táto bola vyjadrená v zmluvách v rozdielnej mene, v slovenských korunách a v nemeckých markách. Zákon č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení platnom v čase uzatvorenia kúpnej a leasingovej zmluvy, žiadnym spôsobom nereguloval stanovenie ceny tohto predmetu kúpy, teda účastníci sa mohli dohodnúť na ľubovoľnej

výške kúpnej ceny motorového vozidla, dohoda o kúpnej cene musela len spĺňať všeobecné požiadavky na jej určitost', čo v prípade dojednania v kúpnej a leasingovej zmluve aj spĺňala. Strany sa v čl. III., bodu 4 leasingovej zmluvy dohodli, že dodacie podmienky a technickú špecifikáciu predmetu leasingu uskutočnia výlučne prijímateľ leasingu s dodávateľom a poskytovateľ leasingu nepreberá voči prijímateľovi leasingu, ani voči tretím osobám záruku za dodržanie dodacích podmienok dodávateľom. Na základe uvedeného podľa okresného súdu dohodu zmluvných strán v kúpnej zmluve a v leasingovej zmluve o výške kúpnej ceny, ktorú uskutočnili strany v rámci svojej zmluvnej voľnosti preferovanej v obchodných záväzkových vzťahoch, nemôže súd posúdiť ako dohodu, ktorá by odporovala zákonu alebo tento obchádzala.

7. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd uviedol, že o trovách konania rozhodne s poukazom na § 151 ods. 3 O. s. p. až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

8. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozhodnutím zo dňa 20.01.2015, č. k. 2Cob/166/2014-163, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na § 219 ods. 2 O. s. p. stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v plnom rozsahu. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu uviedol, že žalobca si uplatnil jednak určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O. s. p., ako aj žalobu na plnenie podľa § 80 písm. b/ O. s. p. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobcu na plnenie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 52.241,- Sk s príslušenstvom, správne prihliadol na námietku premĺčania, vznesenú žalovaným na pojednávaní dňa 13.04.2011 a správne v tejto časti žalobu zamietol, keďže tento nárok bol uplatnený na súde až dňa 28.01.2008, pričom bezdôvodné obohatenie, tak ako to vyplýva zo žaloby (z jej rozšírenia), malo vzniknúť už dňa 06.08.1999.

9. Na vecnú správnosť rozsudku prvoinštančného súdu v tejto časti podľa odvolacieho súdu nemá vplyv ani skutočnosť, že okresný súd posudzoval premĺčanie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, hoci mal správne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže v danej veci ide o vzťah obchodnoprávny. Hoci právnu úpravu bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník obsahuje a táto sa aplikuje aj na obchodné vzťahy, na tieto vzťahy podľa odvolacieho súdu nemožno aplikovať aj právnu úpravu premĺčania, t. j. osobitnú dvojnásobnú premĺčaciu dobu pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 Občianskeho zákonníka). V danom prípade podľa odvolacieho súdu treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o premĺčaní (§ 389 až 401), čo znamená, že aj právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premĺčuje v 4-ročnej premĺčacej lehote podľa § 397 Obchodného zákonníka.

10. Vzhľadom k tomu, že žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde až dňa 28.01.2008, t. j. nielen po uplynutí dvojnásobnej premĺčacej lehoty podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale aj po uplynutí 4-ročnej premĺčacej lehoty podľa § 391 a § 397 Obchodného zákonníka, právne posúdenie veci prvoinštančným súdom (v otázke premĺčania) podľa odvolacieho súdu nemá vplyv na vecnú správnosť zamietajúceho výroku v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Námietka žalobcu že, žalovaný 1/ získal bezdôvodné obohatenie až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 1.12.2011, č. k. 28Cb/62/2002-506, teda dňa 11.06.2013, a že jeho nárok nie je premĺčaný, je podľa odvolacieho súdu nedôvodná, keďže nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený v žalobe sa odvíja od kúpnej zmluvy č. 103345/1 zo dňa 06.08.1998, teda nárok sa premĺčal 07.08.2002. Navyše, právoplatne priznané plnenie v súdnom konaní 28Cb/62/2002 nepredstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného 1/.

11. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou odvolateľa, že postupom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, nakoľko súd prvej inštancie nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy a náležite nevyhodnotil ním predložené listinné dôkazy a Znalecký posudok č. 2/2012 zo dňa 29.02.2012.

12. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že v danom spore sa žalobca určovacou žalobou domáhal určenia neplatnosti leasingovej zmluvy a kúpnych zmlúv, označených v žalobe, resp. v

rozšírení žaloby. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože otázka platnosti leasingovej zmluvy bola už vyriešená v inom súdnom konaní.

13. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaný 1/ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/62/2002 domáhal finančného plnenia zaplattenia sumy 12.303,60 Eur s príslušenstvom, majúceho základ v leasingovej zmluve (a kúpnej zmluve), ktorej neplatnosti sa žalobca domáha určovacou žalobou. Otázka platnosti kúpnej a leasingovej zmluvy zo dňa 6.8.2001 bola posudzovaná ako predbežná otázka pri rozhodovaní o uvedenej žalobe na plnenie. Dôkazom je rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01.12.2011, č. k. 28Cb/62/2002-506 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.04.2013, č. k. 3Cob/106/2012-592. Z rozsudku 3Cob/106/2012-592 navyše podľa odvolacieho súdu vyplýva, že samotný žalobca sa v konaní 28Cb/62/2002 ako žalovaný vzájomnou žalobou doručenu dňa 25.02.2002 domáhal peňažného plnenia voči žalovanému 1/ (tam žalobcovi) vo výške 2.125.647,20 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody a na ušlom zisku si uplatnil sumu 2.300.000,- Sk s príslušenstvom, a to z dôvodu neplatnosti leasingovej zmluvy. Uvedený vzájomný návrh súd v konaní 28Cb/62/2002 vylúčil uznesením zo dňa 31.01.2010 na samostatné konanie kde otázka platnosti leasingovej zmluvy je otázkou prejudiciálnou pri posúdení práva na plnenie.

14. Podľa odvolacieho súdu je preto nepochybné, že otázka platnosti zmlúv už bola vyriešená v inom konaní, a ak by súd v tomto konaní riešil otázku platnosti kúpnej a leasingovej zmluvy, neznamenalo by to pre žalobcu odstránenie stavu právnej neistoty, pretože by sa tým nevylúčila možnosť ďalších sporov o peňažné plnenie, hoci z iného právneho dôvodu. Výrok o neplatnosti leasingovej zmluvy by teda nespôsobil úplné vyriešenie spornosti daného právneho vzťahu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a preto sa už nezaoberal správnosťou rozsudku súdu prvého stupňa v časti vecného prejednávania žaloby. Podľa súdnej judikatúry, nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom zamietnutia návrhu bez toho, aby sa posudzovala jej vecná opodstatnenosť. Odvolací súd sa preto nezaoberal odvolacími námietkami žalobcu, týkajúcimi sa nedostatočne vykonaného dokazovania a nevyhodnotenia všetkých dôkazov.

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci s tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca preto navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie s tým, že mu prizná náhradu trov dovolacieho konania.

17. Žalobca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, sú svojvoľné, arbitrárne a dostatočne neodôvodnené, nezrozumiteľné. Poukázal na to, že postupom konajúcich súdov malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, nakoľko súdy nevykonali ním navrhované dôkazy - Zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy č. 30290864/1 zo dňa 28.05.1998; Zmluvu s komisným č. 1858000058 zo dňa 25.05.1998. Nakoľko uvedené dôkazy týkajúce sa rozhodných skutočností neboli predmetom dokazovania, podľa dovolateľa došlo k nesprávnym záverom súdov. Žalobca zdôraznil, že ním navrhnutými a predloženými dôkazmi by boli preukázané také skutočnosti, ktoré sú z hľadiska posudzovania nároku právne významné. Vykonaním týchto dôkazov by sa preukázala dohoda ceny predmetu budúcej zmluvy o leasingovom prenájme s následnou kúpou prenajatej veci, ako aj by sa preukázal spôsob určenia ceny predmetu leasingu v súlade so zákonom o cenách. Podľa žalobcu je cenu potrebné dohodnúť v súlade so všeobecne záväznými predpismi, inak je zmluva neplatná podľa § 40a Občianskeho zákonníka. Dovolateľ má za to, že oznámenie Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s r.o. ako dovozcu a predávajúceho o výške obstarávacej ceny predmetu leasingu je v rozpore s colným zákonom a devízovým zákonom, z ktorého dôvodu je neplatná aj samotná leasingová zmluva. V ostatnej časti

dovolať podrobne poukazuje na kúpnu zmluvu pod číslom 1858000058 zo dňa 25.05.1998 na kúpu vozidla Mercedes-Benz 10107/48 ATEGO za cenníkovú cenu vo výške 75.177 DM.

18. Ďalej žalobca v podanom dovolaní namietol, že skutočnosti uvádzané v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko súd prvej inštancie pri svojich záveroch nezobral do úvahy výsledky vykonaného dokazovania. Navyše sa oba konajúce súdy nevysporiadali so znaleckým posudkom č. 2/2012 zo dňa 29.02.2012, vypracovaným znalcom E. V. Q., ako aj s jeho svedeckou výpoveďou na pojednávaní konanom dňa 07.04.2014. Rovnako sa konajúce súdy nevysporiadali s mnohými listinnými dôkazmi, čím sú rozhodnutia súdov podľa názoru dovolateľa svojvoľné, arbitrárne.

19. Za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu považuje dovolateľ aj taký postup, ktorým si tento súd osvojil závery súdu prvej inštancie v celosti, t. j. okrem iného aj v časti premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súdom posúdeného podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Dovolať má za to, že k bezdôvodnému obohateniu v danom prípade došlo až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01.12.2011, č. k. 28Cb/62/2002-506 a žalobca mohol tento nárok uplatniť v zmysle § 391 Obchodného zákonníka na súde najskôr až vtedy, keď sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení a o jeho výške, t. j. dňa 28.01.2008. Týmto podľa názoru žalobcu jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, premlčaný. V tejto súvislosti dovolateľ zdôraznil, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi vznikom práva so vznikom nároku a naopak, nakoľko je potrebné sa zaoberať posúdením, kedy sa dlh žalovaného stal splatným a kedy mohol žalobca svoje právo na súde uplatniť prvýkrát. Za nesprávny právny záver odvolacieho súdu považuje dovolateľ napokon aj jeho konštatovanie, že v danom spore nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že leasingová zmluva, ako aj s ňou súvisiace právne úkony, sú neplatnými.

20. Ďalšou dovolateľom vytknutou vadou v konaní je námietka dôvodená podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., kedy daný spor mal rozhodnúť vylúčený sudca. Túto vadu dovolateľ vzhľadom na to, že sudkyňa JUDr. Andrea Hrneková rozhodovala zaujato, pričom svojím postupom a rozhodovaním odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože žalobcom predložené listinné dôkazy buď to účelovo prispôbila výroku konajúceho súdu, alebo nevykonala vôbec.

21. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci s tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). K tejto námietke dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil na zhodnom tvrdení strán sporu, ale výlučne na tom, že si osvojil tvrdenia žalovaného 1/, aj keď sú jeho tvrdenia v rozpore s vykonaným dokazovaním a dôkazmi, ktoré sú založené v súdnom spise. Aj túto vadu konania dovolateľ dôvodil nevykonaním dokazovania ním predložených dôkazov s tým, že súd nesprávne vyhodnotil jeho naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dotknutých listinných dôkazov. V tejto súvislosti dovolateľ podrobne rozoberá inštitút naliehavého právneho záujmu s konštatovaním, že rozhodnutia konajúcich súdov považuje v ich závere za nespravodlivé.

22. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril iba žalovaný 3/, ktorý považuje dovolanie za nedôvodné a žiada ho zamietnuť spolu s priznaním trov dovolacieho konania.

23. K námietke žalobcu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. žalovaný 3/ uviedol, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Spravidla sa jedná o dôkazy, ktoré sú pre vydanie meritórneho rozhodnutia irelevantné. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že ani sám žalobca neuvádza, čo by sa malo Zmluvou číslo 30290864/1 preukázať. Obdobne to platí aj pri Zmluve zo dňa 25.05.1998 vo vzťahu k predmetu sporu (aj vzhľadom na premlčanie hypotetického nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), ktorá je podľa žalovaného 3/ irelevantná. Ďalej žalobca taktiež neuviedol k akým zisteniam by mal súd prvej inštancie, výsluchom štatutárnych orgánov žalovaného 2/ a žalovaného 3/, dospieť. Uvedené závery platia podľa žalovaného 3/ aj k dovolacej námietke dôvodenej podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

24. Rozhodnutie sporu vylúčenou sudkyňou podľa žalovaného 3/ by ako dovolací dôvod mohol byť naplnený, jedine vtedy, ak by táto bola z konania vylúčená. Nakoľko v predmetnom konaní absentuje platné a účinné rozhodnutie nadriadeného súdu o vylúčení (§ 16 O. s. p.), táto dovolacia námietka je podľa žalovaného 3/ neopodstatnená.

25. Argumentáciu žalobcu ohľadne vzniku a premlčania bezdôvodného obohatenia, považuje žalovaný 3/ za účelovú a zmätočnú. Žalobca na strane 16 svojho dovolania uvádza, že k bezdôvodnému obohateniu došlo až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 28Cb/62/2002-506 zo dňa 01.12.2011, a to dňa 11.06.2013, pričom žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 28.01.2008. Odhliadnuc od skutočnosti, že súdne rozhodnutia majú pri žalobách o splnenie povinnosti iba deklaratórne a nie konštitutívne účinky vyplývajúce z argumentácie žalobcu, bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený skôr ako vznikol, teda bez právneho titulu. Navyše právna argumentácia žalobcu je podľa žalovaného 3/ absolútne nesprávna a zavádzajúca, nakoľko sa v danom prípade nejedná o zmluvný záväzok, na ktorý by bolo možné aplikovať § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka. V zmysle § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka, pri práve na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy začína premlčacia doba plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo. V tejto súvislosti opätovne žalovaný 3/ zdôraznil, že žalobca ani len neuvádza, kedy ním malo byť hypotetické plnenie bez právneho titulu poskytnuté.

26. K žalobcom tvrdenej existencii naliehavého právneho záujmu žalovaný 3/ napokon dodal, že žalobca ani nemôže mať naliehavý právny záujem na určení predmetných zmlúv za neplatné, nakoľko by sa aj pri takom určení, jednalo o premlčané pohľadávky žalobcu a teda by sa žalobcov faktický stav nezmenil.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

28. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p.

29. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

30. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

31. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 O. s. p.) Dovolaním z dôvodov uvedených v ust. §

237 ods. 1 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (ust. § 242 O. s. p.).

32. V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (odsek 3).

33. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

34. Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

35. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

36. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

37. Podľa dovolateľa dovolací súd, ako aj súd prvej inštancie, svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili, keďže sa nevysporiadali s mnohými listinnými dôkazmi. Za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu považuje dovolateľ aj taký postup, ktorým si tento súd osvojil závery súdu prvej inštancie v celosti

38. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

39. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

40. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

41. Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

42. „Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

43. Ust. § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí strany sporu jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozhodnutia slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

44. Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

45. Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Odvolací súd preto v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie, sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - VIII).

46. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

47. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že nedošlo k namietanej procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný).

48. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

49. Okresný súd Bratislava I primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný, keďže námietka premlčania bola vznesená na pojednávaní dňa 13.04.2011 a nárok si žalobca uplatnil až podaním zo dňa 23.01.2008, doručeným súdu dňa 28.01.2008. Súd prvej inštancie k návrhu na určenie neplatnosti žalobcom namietnutých právnych úkonov dodal, že tento neuniesol dôkazové bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určenie právneho vzťahu alebo práva, v čase rozhodovania súdu, má naliehavý právny záujem. Neurčitosť a nezrozumiteľnosť leasingovej zmluvy, ako i kúpnej zmluvy z dôvodu ich neplatnosti, nie je podľa okresného súdu daná ani s ohľadom na § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, pretože je v leasingovej zmluve, ako i kúpnej zmluve medzi jej stranami dostatočne určite dohodnutý predmet záväzkov zmluvy s tým, že niet pochybností kto za dotknuté strany konal. Podľa záverov okresného súdu je napokon nesporné, že motorové vozidlo ako predmet kúpy sa v čase predaja nachádzalo na území SR a z kúpnej zmluvy nevyplýva, že jej predmetom by mal byť dovoz tohto motorového vozidla do SR, s ktorým by bola spojená povinnosť úhrady cla a colnej prirážky. Preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

50. Odvolací súd sa plne stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v priebehu konania a následne vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými k veci sa vzťahujúcimi námietkami žalobcu, a venoval sa jednak určovacej žalobe podľa § 80 písm. c/ O. s. p., ako aj žalobe na plnenie podľa § 80 písm. b/ O. s. p. Na správnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadom premlčania nároku na plnenie odvolací súd dodal, že tento mal byť správne posudzovaný podľa ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní (§ 389 až 401), nie Občianskeho zákonníka. Čo znamená, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v 4-ročnej premlčacej lehote podľa § 397 Obchodného zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia bol na súde uplatnený dňa 28.01.2008, t. j. nielen po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale aj po uplynutí 4-ročnej premlčacej lehoty podľa § 391 a § 397 Obchodného zákonníka s tým, že nárok žalobcu sa odvíja od kúpnej zmluvy č. 103345/1 zo dňa 06.08.1998, teda nárok sa premlčal 07.08.2002. Napokon odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože otázka platnosti leasingovej zmluvy bola už vyriešená v inom súdnom konaní, a ak by súd v tomto konaní riešil otázku platnosti kúpnej a leasingovej zmluvy, neznamenalo by to pre žalobcu odstránenie stavu právnej neistoty, pretože by sa tým nevyklúčila možnosť ďalších sporov o peňažné plnenie, hoci z iného právneho dôvodu. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. jednohlasne potvrdil a podľa § 219 ods. 2 O. s. p. sa v ostatných dôvodoch stotožnil s odôvodnením rozsudku prvoinštančného súdu.

51. Dovolací súd k aplikácii ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi stranami sporu.

52. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že dovolateľ (žalobca) sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže

viest' k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Procesným postupom súdov oboch inšancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

53. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inšancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené, arbitrárne a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

54. K ostatnej dovolacej námietke žalobcu týkajúcej sa podľa jeho názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, prípadne nevykonania niektorých dôkazov, dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a došlo tak ku porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

56. Dovolací súd zároveň zo spisu zisťuje, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inšancie v konaní vykonal všetky navrhnuté dôkazy a náležite vyhodnotil žalobcom predložené listinné dôkazy vrátane Znaleckého posudku č. 2/2012 zo dňa 29.02.2012. Dovolací súd dodáva, že súd prvej inšancie založil svoje rozhodnutie okrem iných dôkazov aj na základe výsluchu znalca a ním predloženého znaleckého posudku. Ako aj s oboznámením sa s podaniami žalobcu zo dňa 08.03.2007, 23.01.2008, 24.01.2008, 29.01.2008, 24.12.2010, 08.04.2011, 18.04.2011, 02.05.2011, v ktorých podaniach žalobca poukazuje na zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy č. 30290864/1 zo dňa 28.05.1998; zmluvu s komisným č. 1858000058 zo dňa 25.05.1998.

57. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Túto vadu dovolateľ vidí v tom, že sudkyňa JUDr. Andrea Hrneková rozhodovala zaujato, pričom svojím postupom a rozhodovaním odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože žalobcom predložené listinné dôkazy buď to účelovo prispôsobila výroku konajúceho súdu, alebo nevykonala vôbec. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že takto vymedzenými skutočnosťami žalobca považuje za možný zásah do nezávislosti zákonnej sudkyne také okolnosti, ktoré spočívajú v jej postupe pri

prejednaní a rozhodovaní prejednávaneho sporu, čím sa žalobcom nastolená námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe menovanej sudkyne a jej rozhodovacej činnosti. Na takto konkretizované námietky zaujatosti nie je možné prihliadať, keďže dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti podľa § 14 ods. 3 O. s. p. Dovolací súd ďalej uvádza, že dovolateľom namietaná zaujatosť konajúcej sudkyne so zreteľom na jej pomer k právnej zástupkyňi žalovaného 1/ JUDr. Denise Cvikovej, nebola konkretizovaná a ani preukázaná pričom dovolací súd dodáva, že JUDr. Denisa Cviková právnu zástupkyňou žalovaného 1/ nebola už v čase vydania rozhodnutia odvolacieho súdu.

58. Pokiaľ dovolateľ namietal, že konajúce súdy nesprávne posúdili jeho nárok v súvislosti so vznikom bezdôvodného obohatenia a jeho premlčaním, ako aj zlým vyhodnotením naliehavého právneho záujmu žalobcu na ním požadovanom určení neplatnosti právnych úkonov, týmto žalobca namieta nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je totiž činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde. Uvedené závery platia aj pre námietky žalobcu, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady, ktoré treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktoré sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté aj tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

59. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

60. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému 3/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C. s. p. v spojení § 255 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

61. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.